

Arrest

nr. 300 880 van 31 januari 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54/3de verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 september 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat P. DE WOLF en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, diende een verzoek om internationale bescherming in op 15 april 2022.

1.2. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), hoorde verzoeker op 3 juli 2023. Verzoeker werd bijgestaan door een tolk die het Pashai machtig is en zijn advocaat was aanwezig.

1.3. Op 25 september 2023 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger, Pashtoun en soennitische moslim. Volgens het leeftijdsonderzoek dat u in België onderging bent u geboren in 2003 in Amla, in het district Dara-e-Nur van de provincie Nangarhar, waar u ongeveer vijftien jaar woonde. Daarna verhuisde u naar het dorp Daag in het Khewa district, ook wel het Kuz Kunar district genoemd, 20 tot 25 minuten met de auto van uw geboortedorp. U ging naar school tot het vijfde leerjaar.

Vier of vijf jaar voor uw vertrek vervoegde u uw vader in diens kapperszaak in Amla. U leerde het beroep van uw vader en van een beroepsgenoot, genaamd A.. Jullie hadden vele klanten onder wie gewone burgers, maar ook overheidspersoneel. De assistent van het districtshoofd, genaamd A., kwam u voor een periode wekelijks ophalen om het overheidspersoneel hun haren te knippen, zo ook het districtshoofd zelf, genaamd H..

Vier maanden voor de machtsovername werd u aangesproken door een vaste klant, genaamd J. R. . Niemand anders was toen aanwezig in de winkel. U wist toen nog niet dat hij een talib was. J. R. zei dat u werkte voor overheidspersoneel en dat dit haram en verboden is. Hij zei dat hij u een bom zou geven en dat u die mee diende te nemen richting het districtshuis en in het voertuig van het districtshoofd moest achterlaten. Hij zou u hiervoor geld geven. Als u zou weigeren, zou hij u doden. Hierop belde u het districtshuis en bracht hen op de hoogte van dit verzoek. Het districtshuis raadde u aan hen onmiddellijk te bellen indien deze man nog eens naar uw winkel zou komen. Zij zouden dan het nodige doen.

Minder dan een maand later kwam J. R. opnieuw naar uw winkel terwijl u een andere klant zijn haar aan het knippen was. U deed alsof u een kleine boodschap moest doen en verliet de winkel. U belde het districtshuis. Zij kwamen met zeven of acht soldaten in rangers naar uw winkel. Ze arresteerden J. R. en brachten hem naar het districtshuis. De aanwezige klant en andere mensen van de bazaar stelden u daarna vragen. U ontkende enig aandeel bij de bewuste overheidsactie. U vertelde twee vrienden wel de waarheid, namelijk de eigenaars van een nabije gelegen voedselwinkel en kliniek. Hierna had u geen problemen meer voor ongeveer vier maanden.

Na de machtsovername deden de taliban een zoekactie naar mensen die problemen hadden veroorzaakt voor hen. Voor een paar dagen waren de winkels in de bazaar gesloten. Vijf of zes dagen na de machtsovername opende uw vader de winkel opnieuw. De taliban arresteerden hem echter. Uw paternale oom kwam naar uw huis en vroeg wat er was gebeurd. U vertelde hem over uw aandeel bij de bewuste arrestatie van een talib. Hierop werden u en uw familieleden verstoep bij uw paternale oom. Uw paternale oom regelde daarna uw vlucht uit Afghanistan.

U verliet Afghanistan ongeveer een maand na de machtsovername. U kwam aan in België op 15 april 2022 en diende hier op 15 april 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

Onderweg hoorde u dat de dorpsouderen naar het districtshuis gingen en spraken met de taliban. Hierop lieten de taliban uw vader vrij. Later werd uw vader door de taliban opnieuw opgepakt en naar het districtshuis gebracht. Daar hebben ze hem naar u gevraagd. Hij weigerde informatie te geven, waarop ze hem op zijn hoofd sloegen. Door die slagen werd hij opgenomen in het ziekenhuis. Daarna is hij overleden. Uw broer M. zou tevens verdwenen zijn na uw vertrek.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: (1) een kopie van een brief van de dorpsouderen, (2) een kopie van uw lidkaart van de kappersvereniging, (3) een foto van u met uw vader, (4) een foto van het overlijden van uw vader, (5) vijf foto's in uw kapperszaak, en (6) een kopie van uw verzendbewijs van de documenten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban (CGVS, p.23). Onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties maken echter dat er geen geloof kan worden gehecht aan het relaas waarop u uw vrees baseert.

Vooreerst dient gewezen te worden op uw misleidende verklaringen met betrekking tot uw leeftijd.. U geeft bij binnenkomst in België zelf aan geboren te zijn op 01/05/1385 (Registratie VIB, d.d. 15/04/2022). Dit komt overeen met 23/07/2006 (zie administratief dossier, blauwe map, document nr. 3). Uit het leeftijdsonderzoek uitgevoerd op 21 april 2022 – meer dan een jaar voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS – blijkt echter dat uw leeftijd zeker ouder dan 18 jaar is, met een standaarddeviatie van 1,5 jaar. Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaart u geboren te zijn in 2003, wat als uw administratieve geboortedatum werd bepaald na het leeftijdsonderzoek (CGVS, p.4). Gewezen op uw initieel verklaarde geboortedatum, zijnde 01/05/1385 volgens de Afghaanse kalender, stelt u dat u zich zeventien jaar oud verklaarde bij binnenkomst in België, maar dat men u niet geloofde (CGVS, p.5). Daarop diende u het leeftijdsonderzoek te ondergaan en verklaarde men u ongeveer twintig jaar oud. U gaat ermee akkoord, maar u was er niet blij mee (CGVS, p.5).

Van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. U heeft de verplichting om uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming en het is aan u om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus dat u zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Van een verzoeker worden correcte en coherente verklaringen verwacht en waar mogelijk ook documenten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. In casu moet worden vastgesteld dat uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt dat u tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd omtrent uw geboortedatum. De vaststelling dat u over dit element van uw identiteit geen eensluidende verklaringen aflegde, wat een relevant element is voor een correcte inschatting van uw nood aan internationale bescherming, straalt negatief af op uw algehele geloofwaardigheid. Voorts kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaarde problemen met de taliban (CGVS, p.12-13).

Ten eerste, moet worden opgemerkt dat u bij de registratie van uw verzoek tot internationale bescherming geen melding heeft gemaakt van het verzoek dat J. R. maakte omtrent de bom (Registratie VIB, d.d. 15/04/2022, p.4), wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen in het kader van uw vluchtrelaas reeds ondergraaft. Gewezen op het feit dat u toen zei dat u bent gevlucht omdat de taliban het leven van kappers moeilijk maakten, stelt u dat u nooit zoiets hebt gezegd en dat u altijd over de problemen met J. R. heeft gesproken. U voegt toe dat ze u misschien hadden gevraagd of andere kappers hetzelfde probleem hadden en dat u dan vertelde dat andere kappers ook moeilijkheden hadden (CGVS, p.23). Deze verklaring kan het vastgestelde niet uitklaren. Het louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen, kan immers niet volstaan als verschoning.

Ten tweede, kan u niet helder duiden hoe u de kapper werd van het districtshoofd, genaamd H. . Aanvankelijk stelt u dat u ongeveer wekelijks naar het districtshuis ging om voor het districtshoofd te zorgen. Zijn assistent, A., kwam u ophalen met één van zijn soldaten. U stak uw spullen in een doos en knipte in het districtshuis de haren van het districtshoofd, zijn assistent, en hun soldaten (CGVS, p.7). Later vertelt u dat het districtshoofd u persoonlijk belde om klaar te staan en opgehaald te worden door zijn assistent (CGVS, p.16-17). Het is hier ten eerste opmerkelijk dat het districtshoofd u zelf belde, en niet zijn assistent. Gevraagd hoe u voor de eerste keer werd gevraagd het haar van het districtshoofd te knippen, kan u slechts een hypothetisch antwoord geven. U vermoedt namelijk dat zijn assistent Asef u aan het districtshoofd heeft aangeraden omdat u A.'s haar knipte toen hij op verlof kwam naar huis

(CGVS, p.17). Verder kan u totaal niet in de tijd duiden sinds wanneer u het districtshoofd zijn haar knipte. U kan enkel zeggen dat u zijn haar knipte voordat J. R. uw klant werd (CGVS, p.17). Indien u echter daadwerkelijk de persoonlijke kapper zou geweest zijn van het districtshoofd, wat toch onmiskenbaar een grote eer voor u zou moeten geweest zijn, kan verwacht worden dat u meer zou kunnen vertellen over het tijdstip waarop u diens kapper werd of over de manier waarop u in deze positie terecht kwam. Dat u hierover niet meer kan vertellen, stelt de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw werkzaamheden als kapper voor het districtspersoneel reeds in twijfel.

Verder zijn J. R.'s aanwezigheid in uw kapperszaak in Amla en zijn verzoek zelf weinig aannemelijk gezien u verklaart dat de taliban niet veel in Amla konden doen. U voegt toe dat de taliban niet aanwezig waren in Amla (CGVS, p.11). Hieruit kan besloten worden dat de taliban niet sterk stonden in de regio. Hierdoor en omwille van uw goede contacten met het districtshuis (zie boven) konden de taliban en J. R. in feite verwachten dat u het districtshuis op de hoogte zou stellen van het verzoek om een bom te plaatsen nabij het districtshoofd. J. R. sprak zich echter reeds eerder tegen u uit over overheidspersoneel, zeggende dat ze ketters zijn en er Jihad tegen hen moet gedaan worden. Hij zei u ook dat geld van hen aannemen haram en verboden is (CGVS, p.15). U zei na een tijdje dat u niet meer met hem over deze zaken wenste te praten, gezien het voor u niet uitmaakt wie er naar uw winkel kwam (CGVS, p.15). Later sprak J. R. toch opnieuw over deze zaken en verzocht hij u een bom te plaatsen (CGVS, p.15). Het is opmerkelijk dat u slechts bij dit bewuste verzoek begreep dat J. R. een talib was, hoewel hij uw enige klant was die dit soort zaken ooit besprak (CGVS, p.16). Het is nog onaannemelijker dat J. R. dit verzoek toch nog formuleerde, terwijl hij uit uw opmerking kon afleiden dat u zijn gedachtegoed niet helemaal steunde en u dus niet de ideale kandidaat was voor zijn verzoek. Bovenstaande vaststellingen maken het des te onwaarschijnlijker dat een talib u met dergelijk verzoek zou vertrouwen.

Daarnaast is ook de verdere inhoud van het verzoek dat J. R. maakte weinig aannemelijk. Zo zou hij weten dat u alleen op de achterbank in de auto zat wanneer u werd opgehaald om naar het districtshuis te gaan (CGVS, p.14-15). Gevraagd hoe hij dit wist, kan u dit niet uitklaren. U vermoedt dat hij mogelijks informatie had van iemand (CGVS, p.15). Dit is weinig geloofwaardig, aangezien u eerder verklaarde dat de taliban niet aanwezig waren in Amla (CGVS, p.11). Verder, zei J. R. dat hij snel naar uw winkel zou komen met de bom (CGVS, p.15). Hij gaf u echter geen tijdstip, wat wederom een weinig aannemelijk element is bij dergelijk delicaat verzoek.

Toen J. R. minder dan een maand na zijn verzoek terugkeerde naar uw kapperszaak, belde u het districtshoofd. Hierop kwamen zeven of acht soldaten J. R. arresteren (CGVS, p.18-19). Na diens arrestatie kreeg u vele vragen, maar u ontkende uw aandeel in deze overheidsactie omdat u geen problemen wilde krijgen (CGVS, p. 19). U vertelde enkel de waarheid over uw verantwoordelijkheid in de arrestatie van J. R. tegen twee mannen, namelijk de eigenaars van een nabijgelegen voedselwinkel en kliniek (CGVS, p.19). Aanvankelijk vertelt u dat u een goede band had met hen en jullie elkaar vertrouwden. Jullie bespraken ook elkaars geheimen (CGVS, p.19). Gevraagd enkele van de geheimen toe te lichten, antwoordt u dat deze mannen u geen geheimen vertelden en dat ze voedsel verkochten (CGVS, p.19).

Hiermee ontkent u dus uw eerdere verklaringen over hoe jullie elkaar geheimen toevertrouwden, om jullie vertrouwensband aan te tonen. Dat u hierover niet consistent blijkt, tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen reeds aan. Bovendien maakt deze laatste verklaring het enkel des te onaannemelijker dat u dan wel dergelijke zaken aan deze twee personen zou vertellen.

Voorts had J. R. u met de dood bedreigd indien u zijn verzoek niet zou inwilligen (CGVS, p.12). Nadat u hem liet arresteren, is er in een periode van ongeveer vier maanden niets gebeurd (CGVS, p. 12 en 20). Slechts na de machtsovername door de taliban werd uw vader opgepakt wanneer hij jullie kapperszaak probeerde te openen (CGVS, p.13). Het is allerminst aannemelijk dat de taliban geen daden uitvoerden gericht op u voor een periode van vier maanden nadat u één van hen liet arresteren. Gewezen op het feit dat andere talibanleden de arrestatie van J. R. konden wreken, antwoordt u dat u nooit taliban hebt gezien en ze niet naar uw winkel kwamen, behalve J. R. (CGVS, p.20). Dit is echter geen uitklaring voor het gebrek aan acties vanwege de taliban. Indien J. R. immers wel in staat was geweest naar uw winkel te komen, kan verwacht worden dat ook een ander lid van de taliban u daar had kunnen benaderen indien hij dat wilde.

Bovendien getuigt u dat uw vader vijf of zes dagen na de machtsovername werd gearresteerd toen hij de kapperszaak wenste te openen (CGVS, p.13 en 20-21).

U verklaart dat in de periode na de machtsovername vele talibs zich focusten op wraak nemen (CGVS, p.20). Toch vertelde u niet aan uw vader dat het mogelijks gevaarlijk was om de winkel te heropenen vanwege uw aandeel in de arrestatie van een talib (CGVS, p.20). Dit is weinig aannemelijk. Uw vader werd hierop gearresteerd door de talibanoverheid. Uw paternale nonkel kwam naar uw huis. Hem vertelde u opmerkelijk genoeg wel over uw aandeel in J. R.'s arrestatie. Hierop nam hij u en uw overige gezinsleden mee naar zijn huis en verstopte jullie (CGVS, p.20-21). Uw vader zat vast voor vier dagen (CGVS, p.21). Dorpsgenoten konden de taliban overtuigen uw vader vrij te laten (CGVS, p.13 en 21). Aanvankelijk verklaarde u dat ze dit deden door te vertellen dat u schuldig was aan de arrestatie van J. R., niet uw vader (CGVS, p. 13). Later past u uw verklaringen aan en stelt u enkel te vermoeden dat het districtspersoneel aan de dorpsouderen heeft verteld over de bewuste arrestatie (CGVS, p.21). Het is hier bovendien ook opvallend dat u slechts hypothetische kennis zou hebben over de manier waarop uw vader toen vrijkwam. Er kan van een verzoeker om internationale bescherming immers verwacht worden zich vragen te hebben gesteld bij en geïnformeerd te hebben over de incidenten die te maken hebben met de kern van zijn vluchtrelaas. Uit uw verklaringen blijkt verder dat u nog in contact bent met uw paternale oom en sporadisch ook met uw moeder (CGVS, p. 9-10), wat u alvast in de mogelijk stelt hier meer informatie over te bekomen. Later werd uw vader thuis opnieuw opgepakt door de taliban en naar het districtshuis van Khewa (of Kuz Kunar) gebracht (CGVS, p. 13 en 21-22). Eens in België hoorde u van uw familie dat ze in het districtshuis naar u hebben gevraagd. Uw vader weigerde informatie te verschaffen over u. De taliban hebben hem op zijn hoofd geslagen. Daardoor werd hij opgenomen in het ziekenhuis en is hij gestorven (CGVS, p. 9 en 21). U was reeds in Iran toen hij overleed (CGVS, p. 9 en 21). U kan merkwaardig genoeg niet duiden hoelang na uw vaders eerste arrestatie hij voor een tweede keer werd opgepakt, noch op welk moment van de dag dit gebeurde of hoelang uw vader bij de tweede keer werd vastgehouden (CGVS, p.21-22). U hebt uw moeder en nonkel niet gevraagd om informatie omtrent de begrafenis van uw vader, omdat u niet wil dat ze problemen krijgen (CGVS, p.23). Het is weinig aannemelijk dat uw familie problemen zou krijgen, indien u hen vragen zou stellen over een begrafenis. Deze uitleg kan dus ook niet overtuigen waarom u niet op de hoogte bent omtrent de begrafenis van uw vader, wat de geloofwaardigheid ervan in twijfel stelt. Bovendien, is het niet aannemelijk dat de taliban uw vader eerst vrijlaten om hem daarna opnieuw te arresteren en uiteindelijk zo hard te slagen dat hij er aan overlijdt (CGVS, p.13). Indien zij uw vader wilden afstraffen voor uw daden, kan verwacht worden dat zij dit dan ook van de eerste keer zo zouden doen, en zich niet eerst zouden laten overtuigen door de dorpsouderen, waarmee ze uw vader de kans gaven om ook aan hen te ontkomen, om daarna opnieuw de moeite te doen om hem in handen te krijgen en te arresteren.

Met betrekking tot de verdwijning van uw broer, kan u enkel vertellen dat hij vermist is. Meer informatie kan u niet verschaffen. U weet zelfs niet of zijn verdwijning iets te maken heeft met uw problemen (CGVS, p. 9 en 22). Wederom dient erop gewezen te worden dat er van een verzoeker tot internationale bescherming verwacht kan worden zich vragen te hebben gesteld of te hebben geïnformeerd bij de familieleden die achtergebleven zijn en met wie hij nog in contact staat over belangrijke incidenten die te maken hebben met de kern van zijn asielrelaas (CGVS, p.9-10).

Verder stelt u initieel dat de taliban naar het huis van uw paternale nonkel zijn gegaan, waar uw familie verblijft sinds het overlijden van uw vader (CGVS, p. 9 en 22). U verklaart enkel dat de taliban vragen naar u (CGVS, p.9). U kan echter opnieuw niet duiden hoeveel keer dit gebeurd zou zijn. U stelt dat de reden hiervoor is dat u geen contact heeft met uw familie. U voegt toe dat u niet vaak met uw moeder kan spreken, aangezien uw paternale nonkel de telefoon slechts twee of drie minuten doorgeeft als u vraagt uw moeder te spreken. Tijdens deze momenten kan u naar eigen zeggen enkel vragen over de huidige toestand en gezondheid van uw familie (CGVS, p.9-10). Het is echter niet aannemelijk dat u in deze gesprekken met uw moeder of in de gesprekken met uw paternale nonkel niet meer gedetailleerd op de hoogte wordt gesteld over de situatie van uw familieleden of er zelf meer vragen over stelt. Zo weet u wel dat uw vader is overleden en uw broer is vermist, maar u niet weet hoeveel bezoeken de taliban brachten aan het huis van uw paternale oom. Later verklaart u echter dat u niet weet, noch heeft gevraagd of de taliban nog bij uw familie zijn langsgekomen (CGVS, p.22). Deze laatste verklaring toont een gebrek aan interesse in uw eigen asielmotieven én is tegenstrijdig aan uw eerdere verklaringen, wat nefast is voor de geloofwaardigheid ervan. Wederom dient erop gewezen te worden dat er van een verzoeker tot internationale bescherming verwacht kan worden zich vragen te hebben gesteld of te hebben geïnformeerd bij de familieleden die achtergebleven zijn en met wie hij nog in contact staat over belangrijke incidenten die te maken hebben met de kern van zijn asielrelaas (CGVS, p.9-10).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan verklaringen omtrent uw vluchtmotieven.

De documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is.

Uit de foto's van u en uw vader en diens overlijden blijkt niet dat het uw vader is, noch in welke omstandigheden hij overleden is en of dit een verband houdt met uw beweerde vluchtmotieven (zie administratief dossier, groene map, documenten 3 en 4). De voorgehouden problemen kunnen er tevens niet uit worden afgeleid. Privéfoto's hebben bovendien geen bewijswaarde, omdat fotomateriaal gemanipuleerd kan worden.

Uw lidkaart van de kappersvereniging en de vijf foto's in uw kapperszaak ondersteunen enkel uw verklaringen over uw beroep en kapperszaak, die hier niet ter discussie staan (zie administratief dossier, groene map, documenten 2 en 5). De voorgehouden problemen kunnen er tevens niet uit worden afgeleid, waardoor ook dit niet volstaat om de beoordeling van het CGVS te wijzigen.

Betreffende de brief van de dorpsouderen, dient ten eerste worden opgemerkt dat de brief is gericht aan de Belgische vluchtelingenambtenaren (zie administratief dossier, groene map, document 1 en vertaling). Het is uiterst opmerkelijk dat u een brief kon bemachtigen van de dorpsouderen waarin ze uw problemen omschrijven, maar weinig tot geen informatie heeft omtrent de arrestaties en vrijlating van uw vader en diens overlijden en begrafenis, alsook over de verdwijning van uw broer (zie eerder). Bovendien, staat er in de brief dat de taliban u verzochten te stoppen met uw werk, zo niet zou u de doodstraf krijgen (zie administratief dossier, groene map, document 1 en vertaling). Deze omschrijving van uw problemen komt niet overeen met uw verklaringen bij het CGVS, namelijk dat u een bom moest plaatsen bij het districtshoofd, wat de geloofwaardigheid van uw vluchtmotief en de brief verder in vraag stelt (CGVS, p.1-24). Hierover dient ook opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt tevens blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals brieven van dorpsouderen, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Het verzendbewijs waarmee uw documenten u werden toegestuurd, bewijst enkel dat u ze ontvangen heeft, maar niet vanwaar ze werden verzonden (zie administratief dossier, groene map, document 6). Ook uit dit document kan geen enkel verband worden afgeleid met uw beweerde vluchtmotieven.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.*

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate

waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen

en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen.

Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabu_l_City_Mazar_Shari en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie.

Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot ongeveer achttienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stelt u tot het vijfde leerjaar naar school geweest te zijn in Afghanistan en ongeveer vier of vijf jaren werkzaam was als kapper (CGVS, p.6-7). Verder, bent u in regelmatig contact met uw paternale nonkel en sporadisch contact met uw moeder (CGVS, p.9-10). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 tot 48/6 van de Vreemdelingenwet en artikel 1 van de Conventie van Genève, van artikel 3, van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, van de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheidsplicht, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker argumenteert in hooforde inzake het toekennen van het vluchtelingenstatuut krachtens artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Met betrekking tot zijn asielmotieven, stelt verzoeker ernstig gegriefd te zijn door de motieven van de commissaris-generaal. Hij betoogt dat de commissaris-generaal nalaat rekening te houden met de heersende problematiek omtrent leeftijd en de vaststelling ervan wat betreft Afghaanse asielzoekers en het minimaal belang dat de Afghanen aan leeftijden geven. Geboortedata worden in Afghanistan immers niet met groot belang en precisie geregistreerd zoals in België en Afghanen vieren geen verjaardagen, houden die tellingen niet bij en geven vaak een vermoedelijke leeftijd weer. Verzoeker citeert in dit verband een artikel op de website van NBC News en stelt dat hij slechts verwees naar zijn gekende leeftijd in Afghanistan en dus naar eigen kennis waarheidsgetrouwe verklaringen afgelegd. De commissaris-generaal meent ten onrechte dat verzoeker valselijke verklaringen heeft afgelegd over zijn leeftijd omdat deze niet overeenkomt met de controversiële botscan van België.

Vervolgens stelt verzoeker dat hij een zeer aannemelijke verklaring heeft gegeven voor zijn tewerkstelling als kapper van het districtshoofd en toelichtte dat dit wellicht op aanraden van A. was, wiens haar hij al geruime tijd knipte en citeert zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud: "..."

(notities PO, p. 17). Verzoeker wijst erop dat omdat hij moeilijkheden heeft met tijdsinzichten hij niet zomaar een jaartal wou plakken op het begin van zijn job bij het districtshuis maar heeft geprobeerd dit te situeren aan de hand van zijn werk bij J. R.. Wat de aanwezigheid van J. R. betreft, wijst hij erop dat hij de perfecte persoon was aangezien hij in zeer dicht contact stond met het districtshuis en de taliban niet aanwezig waren in Amla en dat het voor de taliban dan ook goed uitkwam. Het speelde volgens verzoeker voor de taliban geen rol dat hij hun gedachtegoed niet steunde en de taliban uitte doodsbedreigingen naar verzoeker als hij zou weigerend de bom te plaatsen: "...” (notities PO, p. 12). Volgens verzoeker is het ook duidelijk dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met de gekende werkwijze van de taliban en citeert zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud hierover: "...” (notities PO, p. 15). Net omdat de taliban niet aanwezig waren in Amla hebben ze wellicht door informanten of door eigen ondervragingen informatie over verzoeker verzameld. De taliban hebben evenwel niet aan verzoeker meegedeeld op welke wijze zij informatie hebben gekregen over hem en is het voor hem ook gissen, zo argumenteert hij. Waar de commissaris-generaal stelt dat hij niet consistent is in zijn verklaringen over de voedingshandelaars, stelt verzoeker dat dit verkeerdelijk geïnterpreteerd werd en dat hij wou aantonen dat zijn vertrouwensband met de handelaars van dit niveau was dat zij elkaar geheimen konden toevertrouwen en niet dat zij effectief geheimen uitwisselden met elkaar. Ook de commissaris-generaal stelt vragen bij de gedragingen van de taliban, maar van een dergelijke groepering kan bezwaarlijk verwacht worden dat zij op een logische manier handelen en redeneren. Verzoeker kan niet verantwoordelijk gesteld worden voor hun handelingen en desalniettemin heeft hij een plausibele verklaring gegeven waarom de taliban na de arrestatie van J. R. geen actie hebben ondernomen tegen verzoeker om de arrestatie te wreken. Verzoeker citeert daarop zijn verklaringen: "...” (notities PO, p. 20). Verzoeker licht toe dat de taliban niet aanwezig waren in het dorp, de enige contactpersoon J.R. was en de taliban wellicht na zijn arrestatie niemand gevonden hadden om naar Amla te sturen. De machtsovername was toen op komst en de taliban hebben allicht afgewacht om de arrestatie te wreken op het ogenblik dat heel Afghanistan viel.

Wat betreft de arrestatie van verzoekers vader verklaarde hij het volgende: "...” (notities PO, p. 16). Hij stelt dat de taliban enkel verzoeker met de dood hadden bedreigd en geen andere familieleden en dat hij na de arrestatie tot de machtsovername evenmin problemen kende: "...” (notities PO, p. 12, 20). Verzoeker betoogt dat hij dus dacht dat het veilig was voor zijn vader om de winkel toch te openen aangezien hijzelf niet aanwezig zou zijn en de taliban het op hem gemunt hadden. Dit bleek evenwel niet het geval en verzoeker had geen andere keuze dan zijn oom alles te vertellen over zijn betrokkenheid en de link met de ontvoering van zijn vader.

Wat betreft de verdwijning van zijn broer en de tweede arrestatie van zijn vader, benadrukt verzoeker zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud: "...” (notities PO, p. 10). Het ontbreekt de commissaris-generaal aan inlevingsvermogen meent verzoeker. Het signaal in Afghanistan is immers verre van optimaal. De gesprekken duren slechts enkele minuten waardoor zij niet verder geraken dan het vragen naar elkaars welzijn. Zijn moeder wenst hem trouwens niet veel informatie te verschaffen om hem niet teveel stress te bezorgen en herhaalt dikwijls dat hij op zichzelf moet focussen. Verzoeker betoogt dat hij wel de grote lijnen heeft meegekregen maar dat er vrijwel nooit tijd resteert om diepgaandere informatie te bekomen. Verzoeker merkt voorts nog op dat al de problemen, de dood van zijn vader en de verdwijning van zijn broer uiteraard zwaar wegen op heel de familie en het niet zo evident is hierover te spreken. Verzoeker citeert vervolgens zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud: "...” (notities PO, p. 22).

Met betrekking tot de motivering van de commissaris-generaal dat verzoeker niet dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren en zich opnieuw zou willen of kunnen schikken naar de heersende Afgaanse waarden en normen, wijst verzoeker erop dat een gegronde vrees zowel een objectief als subjectief element omvat en dat beide elementen aanwezig moeten zijn om te kunnen spreken van een gegronde vrees en niet enkel het objectieve element. Verzoeker stelt dat op basis van het UNHCR Handboek de vrees als gegronde kan worden geacht *“als de eiser redelijkerwijze kan vastleggen dat het leven in zijn land van herkomst ondraaglijk is geworden* (UNHCR Handboek, par. 42) en haalt ook paragraaf 40 aan met betrekking tot het subjectieve element van de vrees. Verzoeker citeert tenslotte artikel 48/6 § 5, c) van de Vreemdelingenwet en stelt dat rekening houdend met alle voorgaande bemerkingen en het gegeven dat de taliban nu macht heeft over het hele land, verzoeker bezwaarlijk kan terugkeren en de vluchtelingenstatus dient te krijgen.

Verzoeker wijst er vervolgens op dat zijn identiteit en zijn werk als kapper niet betwist zijn en meegenomen dienen te worden in de analyse van de nood aan bescherming. Na een theoretisch betoog over de samenwerkingsplicht, stipt verzoeker aan dat het verbazend is dat het CGVS zelf toegeeft dat er op heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie voorhanden is over de situatie in Afghanistan maar dat er nieuwe informatie is van verschillende gezaghebbende experts en internationale organisaties die stellen dat de situatie verbeterd zou zijn.

Verzoeker wijst erop dat alle bronnen die het CGVS aanhaalt, zelf stellen dat de veiligheidssituatie in Afghanistan nog steeds volatiel is en niet concreet kan aangetoond worden dat asielzoekers uit Afghanistan hierdoor geen risico op ernstige schendingen kunnen oplopen bij terugkeer. Verzoeker stelt dat het UNHCR deze bevindingen bekrachtigt en citeert uit UNHCR, *“Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan – Update I”*, February 2023 (internetlink). Verzoeker meent dat hij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag heeft omdat hij al sinds 14 april 2022 in België verblijft en dus al die tijd in een volgens de taliban ongelovig land leeft en dus een risicoprofiel heeft omdat hieruit duidelijk blijkt dat hij bezig is zich de Westerse waarden en normen eigen te maken. Het CGVS neemt dit element evenwel niet ernstig genoeg op volgens verzoeker. Hij benadrukt dat er tot heden onduidelijkheid is over hoe de taliban personen die Afghanistan verlaten hebben, zullen behandelen en citeert het EUAA *“Country Guidance Afghanistan”* van januari 2023 (p. 77-78). Verzoeker benadrukt in dit verband dat hij is vertrokken omwille van een persoonlijk probleem met de taliban en dat hij wegens zijn herhaaldelijke afwijzingen om zich aan te sluiten onder de categorie slechte Afghanen zal vallen. Verzoeker wijst ook op de negatieve perceptie in de Afghaanse samenleving van terugkeerders uit het Westen en benadrukt dat het niet ondenkbaar is dat de gemeenschap uit schrik hem ook zal belasteren omdat hij reeds het slachtoffer werd van de taliban. Verzoeker citeert opnieuw naar de reeds geciteerde UNHCR *“Guidance Note”* en de EUAA *“Country Guidance”* en herhaalt dat er op heden geen duidelijk beleid wordt toegepast door de taliban terwijl de hoogstgeplaatste taliban leider de toepassing van straffen volgens de sharia verplicht heeft gesteld. Verzoeker stelt vervolgens dat ook de Nansen Note 3-22 stelt dat er geen nauwkeurige en actuele informatie beschikbaar is over terugkeerders naar Afghanistan vanuit Europa en citeert hieruit. Er kan dus bezwaarlijk worden gesteld dat verzoeker geen risico loopt omwille van zijn terugkeer uit het Westen samen met zijn verwesterd profiel. Voorts stelt het EUAA rapport van januari 2023 dat er een individuele beoordeling moet gemaakt worden en speelt de duur van het verblijf in het buitenland een belangrijke rol, zo meent verzoeker. Verzoeker benadrukt dat hij Afghanistan al meer dan anderhalf jaar geleden verliet en al sinds 15 april 2022 in België verblijft wat ertoe geleid heeft dat hij zich niet meer volledig houdt aan de islamitische waarden en normen en hij kans loopt op geseling of zelfs executie in geval hij zich niet houdt aan de sociale en thans vervreemde normen opgelegd door de taliban. Hij ging naar school in België en bouwde hier een leven op en zet zich in om aan zijn toekomst in België te werken en heeft zich ontwikkeld onder de geldende Belgische waarden en normen, betoogt verzoeker.

Verzoeker benadrukt verder dat er een toekomstgerichte beoordeling moet gemaakt worden en wijst in dit verband op de UNHCR *“Guidelines”* van 2018 waarin reeds werd gesteld dat terugkerende Afghanen die als verwesterd worden gezien een risicogroep vormen en dat verschillende rapporten wijzen op het verhoogde risico op vervolging door de taliban omwille van gepercipieerde verwestering, waaronder de EASO COI Query, *“Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”* van 2 september 2020. Verzoeker verwijst tenslotte nog naar het non refoulementbeginsel en het sinds augustus 2021 ongewijzigde UNHCR standpunt dat gedwongen terugkeer naar Afghanistan nog steeds niet mogelijk is. Nu de taliban de macht heeft overgenomen is het risico significant groter geworden gelet op de strikte interpretatie van de Sharia, zo stelt verzoeker die besluit dat hij wel degelijk concrete elementen heeft kunnen aanhalen waaruit blijkt dat hij omwille van zijn verwestering en verblijf in het buitenland niet kan terugkeren naar Afghanistan. Verzoeker houdt vervolgens een theoretisch betoog inzake het voordeel van de twijfel.

In een tweede onderdeel gaat verzoeker in op de subsidiaire bescherming. Inzake het gewapend conflict en willekeurig geweld, houdt verzoeker vooreerst een theoretische uiteenzetting over de noties gewapend conflict en willekeurig geweld en benadrukt vervolgens, onder verwijzing naar de reeds geciteerde UNHCR *“Guidance Note”*, dat er eind 2022 een toename is geweest van gewapende conflicten en dat er een stijging is van 23 % inzake veiligheidsincidenten vergeleken met dezelfde periode in het jaar 2021. Hij hekelt het feit dat de commissaris-generaal enkel cijfers aanhaalt met betrekking tot 2021-2022 terwijl er informatie voorhanden is over indicatoren van dit jaar en citeert vervolgens het statement van Nathalie Broadhurst, *“The Security Situation remains a serious concern”*, van 20 december 2022 en een ECRE working paper van 18 maart 2023.

Met betrekking tot de ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, stelt verzoeker dat de huidige actor in Afghanistan de taliban is en verwijst naar de bevindingen van Human Rights Watch, World Report 2023, waarin de verslechterde economische situatie in 2022 wordt aangekaart. Hij stelt verder dat veel landen wel hun sancties en beperkingen inzake donorhulp blijven behouden, zodat er dan logischerwijze een verslechtering plaatsvindt van de socio-economische situatie. Tenslotte stelt verzoeker dat de commissaris-generaal geen gewag maakt van de grove mensenrechtenschendingen die de taliban tot op heden begaan en citeert daartoe uit een persbericht van Amnesty International van 6 maart 2023.

Verzoeker vraagt in hoofdorde te worden erkend als vluchteling, in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend en in uiterst ondergeschikte orde dat de beslissing van het CGVS wordt vernietigd.

2.2. Verzoeker voegt volgende inventaris van stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing, dd. 26.09.23;
2. Bewijs kosteloze rechtsbijstand;
3. UNHCR, “*Guidelines on Policies and Procedures in dealing with Unaccompanied Children Seeking Asylum*”, februari 1997, <https://www.unhcr.org/media/guidelinespolicies-and-procedures-dealing-unaccompanied-children-seeking-asylum>;
4. GUIDANCE NOTE ON THE INTERNATIONAL PROTECTION NEEDS OF PEOPLE FLEEING AFGHANISTAN – UPDATE I, februari 2023, <https://www.ecoi.net/en/file/local/2086941/63e0cb714.pdf>;
5. EUAA “*Country Guidance Afghanistan*”, januari 2023, p. 77-78, https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202303/2023_Country_Guidance_Afghanistan_EN.pdf;
6. UNHCR “*Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*”, 30 augustus 2018, beschikbaar op www.refworld.org/docid/5b8900109.html;
7. EASO COI query, “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 September 2020, https://www.ecoi.net/en/file/local/2036956/2020_09_Q19_EASO_COI_Query_Response_AFG_Westernisation.pdf;
8. Nansen vzw, “*Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek*”, oktober 2021, <https://nansen-refugee.be/wp-content/uploads/2021/11/NANSENProfile-5-21-Volgend-verzoek-Taliban-machtsovername.pdf>;
9. OHCHR, “*The Principle of Non Refoulement under International Human Rights Law*”, <https://www.ohchr.org/sites/default/files/Documents/Issues/Migration/GlobalCompactMigration/ThePrincipleNon-RefoulementUnderInternationalHumanRightsLaw.pdf>;
10. UNHCR, Handbook Voluntary Repatriation: International Protection, 1996, https://www.unhcr.org/bg/wp-content/uploads/sites/18/2016/12/Handbook_Voluntary_Repatriation_1996.pdf;
11. STATEMENT BY MRS. NATHALIE BROADHURST, DEPUTY PERMANENT REPRESENTATIVE OF FRANCE TO THE UNITED NATIONS, Afghanistan: “*The security situation remains a serious concern*”, 20 december 2022, <https://onu.delegfrance.org/afghanistanthe-security-situation-remains-a-serious-concern>;
12. ECRE, “*Working paper on assessing legal grounds for protecting Afghan asylum seekers in Europe*”, 18 maart 2023, <https://ecre.org/wp-content/uploads/2023/03/ECRE-Working-Paper-Assessinglegal-grounds-for-protecting-Afghan-asylum-seekers-in-Europe-March-23.pdf>;
13. Human Rights Watch, World report 2023, <https://www.hrw.org/world-report/2023/countrychapters/afghanistan#31f9d0>;
14. UNDP, “*Afghanistan Socio-Economic Outlook 2023*”, [file:///C:/Users/jainu/Downloads/SEO%202023-Executive%20Summary_English%20\(1\).pdf](file:///C:/Users/jainu/Downloads/SEO%202023-Executive%20Summary_English%20(1).pdf);
15. Amnesty International, “*Tijd dat de VN-Mensenrechtenraad voortdurende ‘meedogenloze misstanden’ van de Taliban in Afghanistan aanpakt*”, 6 maart 2023, <https://www.amnestyinternational.be/nieuws/tijd-dat-de-vn-mensenrechtenraad-voortdurende-meedogenlozemisstanden-van-de-taliban-in-afghanistan-aanpakt>;
16. COI Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, https://www.ecoi.net/en/file/local/2075256/afghanistan_fmm_rapport_200622.pdf;
17. NANSEN Note 3-22, Afghanistan: een analyse van het beschermingsbeleid en risico’s, p. 41-42, <https://nansen-refugee.be/wp-content/uploads/2022/10/NANSEN-Notes-Afghanistan-2022-3> AFGHANISTAN-EEN-ANALYSE-VAN-HET-BESCHERMINGSBELEID-EN-RISICOS-BIJTERUGKEER-1.pdf;
18. FR. John Sawicki, “*Why Terrorists Use Female And Child Suicide Bombers*”, augustus 2016, https://www.chausa.org/docs/default-source/health-progress/why-terrorists-use-female-and-childsuicide-bombers.pdf?sfvrsn=3dc512f2_2.

3. Aanvullende nota’s

3.1. De commissaris-generaal legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota van 21 december 2023 neer waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht:

(1) EUAA COI Query “*Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van 4 november 2022, beschikbaar op

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf; (2) EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>; (3) EUAA “*Afghanistan Security Situation*” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf; (4) EASO, “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2022, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf; (5) EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202312/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf; (6) EUAA “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf; (7) EASO “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif; (8) EUAA “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf; (9) UNAMA, “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*” van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>; (10) COI Focus “*Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf.

3.2. Verzoeker legt ter terechtzitting een aanvullende nota neer, waarin in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen worden bijgebracht:

1. Arbeidsovereenkomst;
2. Verklaring van de werkgever;
3. Foto's van broer die gedood werd (+ foto's in het ziekenhuis).

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen.

De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers identiteit en Afghaanse nationaliteit niet betwist worden, noch zijn afkomst uit en verblijf in Amla in het district Dara-e-Nur van de provincie Nangarhar tussen 2003 en 2018 en zijn verblijf in het dorp Daag in het Khewe district van dezelfde provincie tussen 2018 en zijn vertrek uit Afghanistan.

Het beschermingsverzoek is gebaseerd op verzoekers vrees voor vervolging door de taliban omdat hij een talibanlid die van hem had geëist dat hij een bom zou achterlaten in het voertuig van het districtshoofd, wiens haren hij knipte, bij de overheid had verklikt en als gevolg daarvan na de machtsovername wordt gezocht door de taliban. De Raad verwijst voor een samenvatting van de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten naar de rubriek ‘feitenrelaas’ in de bestreden beslissing zoals hierboven weergegeven en waarover verzoeker geen opmerkingen heeft gemaakt in het verzoekschrift.

Vooreerst stelt de Raad vast dat niet betwist is dat verzoeker een kapper was in zijn dorp voor zijn vertrek uit Afghanistan. Verzoeker legt ter staving hiervan een kopie neer van zijn lidkaart van een kappersvereniging in Afghanistan en vijf foto's waar hij te zien is als kapper in een kapperszaak (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 2 en 5). De loutere vaststelling dat verzoeker actief was als kapper en hiervan een begin van bewijs aanreikt betekent niet dat zonder meer geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen over de problemen die hij zou hebben met de taliban. Dit moet worden beoordeeld op basis van het geheel van zijn verklaringen en de neergelegde documenten in het licht van de beschikbare landeninformatie. De door verzoeker neergelegde documenten met betrekking tot zijn beroep in Afghanistan bevatten overigens, behalve het feit dat hij kapper was, geen nuttige informatie voor de beoordeling van de door verzoeker aangehaalde problemen die hij met de taliban zou hebben, zoals ook terecht opgemerkt in de bestreden beslissing en niet betwist door verzoeker.

Na grondige analyse van het rechtsplegingdossier en rekening houdend met de opmerkingen van beide partijen ter terechtzitting, stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op goede gronden heeft besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn vluchtrelaas gelet op een aantal onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties.

Zo stelt de Raad vooreerst vast dat vragen rijzen over de waarachtigheid van zijn verklaringen dat het districtshoofd klant was bij verzoeker. Het lijkt vooreerst niet zeer aannemelijk dat het districtshoofd, zelfs na enkele knipbeurten, zijn persoonlijk nummer aan verzoeker zou geven, zoals hij verklaarde (notities PO, p. 16) en de afspraken niet door zijn assistent zou laten regelen. Gelet op de context van jarenlange strijd tegen gewapende groeperingen zoals de taliban en de risico's voor medewerkers van de overheid om het doelwit te worden van deze groeperingen voor de machtsovername, lijkt het doorgeven van een persoonlijk telefoonnummer aan een kapper bijzonder risicovol en weinig geloofwaardig. Verder dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet precies in de tijd kan situeren wanneer hij de kapper werd van het districtshoofd, noch van A., diens medewerker. Verzoeker verklaart weliswaar tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij vermoedt dat zijn assistent A. hem bij het districtshoofd heeft aanbevolen en dat deze op die manier bij verzoeker is beland, maar kan niet bij benadering zeggen vanaf wanneer hij het haar van het districtshoofd mocht knippen. Verzoeker zegt de datum niet te weten en kan enkel zeggen dat J.R. naar zijn kapperszaak kwam nadat hij voor het eerst het haar van het districtshoofd had geknipt (notities PO, p. 17). Ook wat A., de assistent van het districtshoofd, betreft, blijft verzoeker vrij vaag. Hij stelt dat hij afkomstig was van Alma en dat hij *“lang geleden als hij op verlof was en niet in de districtshuis was, kwam hij naar mij. Ik zorgde voor zijn haar en baard”* (notities PO, p. 17). De Raad kan de bestreden beslissing volgen waar zij stelt dat het een hele eer moet geweest zijn voor verzoeker, die nog niet zolang bezig was als kapper in de zaak van zijn vader, om het haar van het districtshoofd te mogen knippen, zodat redelijkerwijze kan verwacht worden dat hij dit moment nauwkeuriger zou kunnen situeren. Samen met de vaststelling dat zijn verklaringen over hoe hij in direct contact stond met het districtshoofd weinig aannemelijk zijn in het licht van de jarenlange strijd tussen de voormalige Afghaanse overheid en gewapende groeperingen zoals de taliban, doet dit vragen rijzen over de geloofwaardigheid van zijn beweerde directe professionele band

met het districtshoofd. Verzoekers betoog dat zijn verklaring dat hij via A. de kapper werd van het districtshoofd zeer aannemelijk is en dat hij het begin van zijn job bij het districtshuis heeft trachten te situeren aan de hand van zijn werk voor J. R. omdat hij moeite heeft met tijdsinzichten, doet geen afbreuk aan het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat het niet aannemelijk is dat het districtshoofd aan verzoeker, een kapper, zijn GSM-nummer zou geven en zelf de afspraken zou regelen en van hem redelijkerwijze kan verwacht worden dat hij nauwkeuriger in de tijd zou kunnen situeren wanneer hij het haar van het districtshoofd begon te knippen, gelet op het belang dat dit voor hem professioneel moet gehad hebben. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen reeds de door hem beweerde professionele band met het districtshoofd en bijgevolg ook de geloofwaardigheid van de door hem geschetste context waarin hij door een talibanlid zou zijn onder druk gezet om een bom te plaatsen in het voertuig van het districtshoofd.

Verzoeker verklaarde verder dat de taliban niet aanwezig waren in Amla, waar verzoeker zijn kapperszaak had in de bazaar (notities PO, p. 10, 11) en dat zijn familie en de mensen die in Amla woonden voor de overheid waren (notities PO, p. 11). Hoewel dit niet uitsluit dat bepaalde inwoners sympathiseerden met de taliban, blijkt hieruit wel dat de taliban niet actief waren in Amla en dat zij er over het algemeen niet over de steun van de bevolking konden rekenen. De door verzoeker geschetste wijze waarop het talibanlid J. R. ertoe kwam van verzoeker te eisen dat hij een bom zou plaatsen in de auto van de gouverneur, valt moeilijk te ruimen met een context waarin de taliban geen voet aan de grond had in Amla. Volgens zijn verklaringen kwam het talibanlid immers naar zijn kapperszaak, toen hij al een tijdje naar het districtshuis ging om het haar van het districtshuis en het personeel daar te knippen en ventileerde hij van bij aanvang van zijn bezoeken aan de kapperszaak zijn ergernis over overheidspersoneel en zei hij dat er jihad moest gevoerd worden tegen hen en dat geld aannemen van overheidspersoneel ketters is. Verzoeker verklaarde dat hij na een tijdje aan J. R. zei dat hij over deze zaken niet meer wou spreken en dat het voor hem niet uitmaakte wie naar de winkel komt en dat verzoeker hem na een tijdje zei dat hij over deze zaken niet meer wou spreken, waarna J. R. *“was stil voor een tijdje”* en *“lange tijd later is hij naar mij gekomen en vertelde me om de taak uit te voeren”* (notities PO, p. 15). Dat hij toen pas zou beseft hebben dat J. R. bij de taliban was, hoewel J. R. de enige klant was die hierover sprak (notities PO, p. 16) is weinig aannemelijk, aangezien hij in zijn eerdere commentaren blijkbaar niet onder stoelen of banken stak wat hij dacht van mensen, zoals verzoeker, die voor de overheid werkten en geld van overheidspersoneel aannamen. Zelfs indien zou worden aangenomen dat het gedachtegoed van verzoeker geen rol speelde en dat het feit dat verzoeker in direct contact stond met het districtshoofd primeerde, zoals wordt betoogd in het verzoekschrift, neemt dit niet weg dat *in casu*, vermits verzoeker naar eigen zeggen bekend stond als de kapper van het districtshuis, het talibanlid wel erg grote risico's nam door zich zo openlijk uit spreken tegen de overheid en te spreken over de jihad tegen het overheidspersoneel tegen verzoeker en hem zo de mogelijkheid gaf hem te aan te geven bij de overheid. Dat hij hem dan ook nog na lange tijd uiteindelijk vroeg om een bom te plaatsen in de auto van het districtshoofd zonder daarbij een concreet tijdstip te geven waarop ze de bom aan verzoeker zouden geven is, gelet op de geschetste omstandigheden, weinig geloofwaardig. Indien verzoeker daadwerkelijk al geruime tijd als kapper werkte in het districtshuis en zelfs met de auto van het districtshuis werd opgehaald, zoals hij beweert, is het niet aannemelijk dat het talibanlid hem gedurende verschillende maanden zou spreken over de jihad tegen overheidspersoneel en hem uiteindelijk ook een concrete opdracht zou geven om een aanslag te plegen, zonder daarbij een concrete timing voorop te plaatsen en weer weg te gaan en op die manier verzoeker de gelegenheid te geven het districtshoofd te waarschuwen.

Verzoeker slaagt er niet in de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing hieromtrent te weerleggen. Hij komt immers niet verder dan te stellen dat het voor de taliban niet uitmaakte dat verzoeker de taliban niet steunde en dat het hen goed uitkwam dat hij in dicht contact stond met het districtshoofd. Hierboven werd reeds uiteengezet dat verzoeker zijn professionele band met het districtshoofd niet aannemelijk heeft gemaakt om de daar uiteengezette redenen, en dat verzoeker zelf verklaarde dat de taliban niet aanwezig waren in Amla, zodat evenmin kan worden gevolgd dat het voor de taliban, omwille van deze band, niet uitmaakte dat hij hun gedachtegoed niet aanhing. Verzoekers betoog dat de taliban een beroep deden op informanten en zo wisten dat hij alleen op de achterbank van de auto van het districtshoofd stond, is om dezelfde reden niet dienstig.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker verklaart dat hij met de dood bedreigd werd indien hij de bom niet zou plaatsen (notities PO, p. 12) maar dat na de arrestatie van J. R., waarvoor verzoeker direct verantwoordelijk was, gedurende vier maanden niets gebeurde en verzoeker geen gewag maakt van enige bedreiging door de taliban gedurende deze periode. Dit is een verdere indicatie van de ongeloofwaardigheid van zijn relaas aangezien het weinig aannemelijk is dat de taliban verzoeker al die tijd gewoon ongemoeid zou laten.

Dat andere taliban nooit naar zijn winkel kwamen, zoals verzoeker stelt tijdens het persoonlijk onderhoud, verstrekt deze conclusie alleen maar en geeft minstens aan dat verzoeker geen prioriteit vormde voor de taliban, aangezien, zoals terecht opgemerkt in de bestreden beslissing, ook andere talibanleden uiteraard verzoeker hadden kunnen vinden. Verzoekers betoog in het verzoekschrift dat de taliban wellicht niemand vonden om naar Amla te sturen, is gelet op de getalsterkte van de taliban en het feit dat de taliban wel elders in de regio aanwezig waren, niet ernstig. Dat zij de machtsovername zouden hebben afgewacht om wraak te nemen kan evenmin overtuigen, aangezien op dat ogenblik nog helemaal niet duidelijk was wanneer de taliban erin zouden slagen om de macht in heel Afghanistan te grijpen.

Ook de vaststelling dat verzoekers vader zeer kort na de machtsovername de kapperszaak terug opende maar dat verzoeker hem niet eens inlichtte over de bedreigingen door J. R. waardoor verzoeker hem had verklikt bij de overheid, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Verzoeker verklaarde zelf dat de taliban na de machtsovername op wraak belust waren (notities PO, p. 20). Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat in de dagen na de machtsovername maar ook daarna vele gevallen zijn gerapporteerd waarbij de taliban wraak namen op personen die bij de overheid hadden gewerkt of ermee waren geaffilieerd of om persoonlijke rekeningen te vereffenen (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht*, juni 2023, p. 69-72). Dat hij in die omstandigheden zijn vader, die samen met hem in de kapperszaak werkte, niet eens zou hebben ingelicht hebben over de bezoeken van J. R., de uiteindelijke eis om een bom te plaatsen en de daaropvolgende arrestatie van J.R. toen zijn vader besliste om de zaak terug te heropenen is dan ook niet geloofwaardig. Verder dient ook vastgesteld te worden dat verzoeker slechts vermoedens kan uitspreken over de manier waarop zijn vader na zijn eerste arrestatie zou zijn vrijgekomen en evenmin precies kan duiden hoelang na zijn eerste arrestatie zijn vader een tweede keer werd gearresteerd, terwijl hij wel nog in contact staat met zijn paternale oom en zijn moeder, wat de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over wat er met zijn vader gebeurde na verzoekers vertrek, ondermijnt, nu redelijkerwijze kan verwacht worden dat hij zich daarover zou informeren. Verder kan ook niet worden ingezien waarom de taliban verzoekers vader eerst zouden arresteren en daarna vrijlaten om hem daarna weer te arresteren als zij hem daadwerkelijk wilden straffen voor verzoekers daden, aangezien zij op die manier hem de kans gaven om te ontsnappen. In de bestreden beslissing wordt hierover op goede gronden als volgt gemotiveerd: *“Bovendien getuigt u dat uw vader vijf of zes dagen na de machtsovername werd gearresteerd toen hij de kapperszaak wenste te openen (CGVS, p.13 en 20-21). U verklaart dat in de periode na de machtsovername vele talibs zich focusten op wraak nemen (CGVS, p.20). Toch vertelde u niet aan uw vader dat het mogelijks gevaarlijk was om de winkel te heropenen vanwege uw aandeel in de arrestatie van een talib (CGVS, p.20). Dit is weinig aannemelijk. Uw vader werd hierop gearresteerd door de talibanoverheid. Uw paternale nonkel kwam naar uw huis. Hem vertelde u opmerkelijk genoeg wel over uw aandeel in J. R.’s arrestatie. Hierop nam hij u en uw overige gezinsleden mee naar zijn huis en verstopte jullie (CGVS, p.20-21). Uw vader zat vast voor vier dagen (CGVS, p.21). Dorpsgenoten konden de taliban overtuigen uw vader vrij te laten (CGVS, p.13 en 21). Aanvankelijk verklaarde u dat ze dit deden door te vertellen dat u schuldig was aan de arrestatie van J. R., niet uw vader (CGVS, p. 13). Later past u uw verklaringen aan en stelt u enkel te vermoeden dat het districtspersoneel aan de dorpsouderen heeft verteld over de bewuste arrestatie (CGVS, p.21). Het is hier bovendien ook opvallend dat u slechts hypothetische kennis zou hebben over de manier waarop uw vader toen vrijkwam. Er kan van een verzoeker om internationale bescherming immers verwacht worden zich vragen te hebben gesteld bij en geïnformeerd te hebben over de incidenten die te maken hebben met de kern van zijn vluchtrelaas. Uit uw verklaringen blijkt verder dat u nog in contact bent met uw paternale oom en sporadisch ook met uw moeder (CGVS, p. 9-10), wat u alvast in de mogelijk stelt hier meer informatie over te bekomen. Later werd uw vader thuis opnieuw opgepakt door de taliban en naar het districtshuis van Khewa (of Kuz Kunar) gebracht (CGVS, p. 13 en 21-22). Eens in België hoorde u van uw familie dat ze in het districtshuis naar u hebben gevraagd. Uw vader weigerde informatie te verschaffen over u. De taliban hebben hem op zijn hoofd geslagen. Daardoor werd hij opgenomen in het ziekenhuis en is hij gestorven (CGVS, p. 9 en 21). U was reeds in Iran toen hij overleed (CGVS, p. 9 en 21). U kan merkwaardig genoeg niet duiden hoelang na uw vaders eerste arrestatie hij voor een tweede keer werd opgepakt, noch op welk moment van de dag dit gebeurde of hoelang uw vader bij de tweede keer werd vastgehouden (CGVS, p.21-22). U hebt uw moeder en nonkel niet gevraagd om informatie omtrent de begrafenis van uw vader, omdat u niet wil dat ze problemen krijgen (CGVS, p.23). Het is weinig aannemelijk dat uw familie problemen zou krijgen, indien u hen vragen zou stellen over een begrafenis. Deze uitleg kan dus ook niet overtuigen waarom u niet op de hoogte bent omtrent de begrafenis van uw vader, wat de geloofwaardigheid ervan in twijfel stelt. Bovendien, is het niet aannemelijk dat de taliban uw vader eerst vrijlaten om hem daarna opnieuw te arresteren en uiteindelijk zo hard te slagen dat hij er aan overlijdt (CGVS, p.13).*

Indien zij uw vader wilden afstraffen voor uw daden, kan verwacht worden dat zij dit dan ook van de eerste keer zo zouden doen, en zich niet eerst zouden laten overtuigen door de dorpsouderen, waarmee ze uw vader de kans gaven om ook aan hen te ontkomen, om daarna opnieuw de moeite te doen om hem in handen te krijgen en te arresteren". De Raad stelt vast dat verzoeker geen concreet verweer voert tegen deze motieven, die correct zijn en steun vinden in het administratief dossier. Hij beperkt zich immers tot het louter herhalen van zijn verklaringen afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud en te stellen dat hij dacht dat het veilig was omdat hijzelf geen problemen had gekend gedurende vier maanden na de arrestatie van J. R.. Hierboven werd reeds vastgesteld dat het uitblijven van enige reactie van de taliban gedurende ongeveer vier maanden na de arrestatie van J. R. een verdere indicatie is van de ongeloofwaardigheid van zijn relaas. Door louter te bevestigen dat hijzelf geen problemen heeft gekend in die periode en te stellen dat hij daardoor dacht dat het veilig was voor zijn vader om opnieuw te openen, weerlegt hij geenszins de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing dat het weinig aannemelijk is dat hij zijn vader niet vertelde dat het mogelijk gevaarlijk was om te heropenen gelet op de aan de gang zijnde wraakacties door de taliban na de machtsovername en zijn aandeel in de arrestatie van een talibanlid en dat hij, ondanks het feit dat hij nog contact heeft met zijn paternale oom en sporadisch zijn moeder, hij geen specifieke duiding kan geven over de manier waarop verzoekers vader eerst vrij zou zijn gekomen, noch over het tijdsverloop tussen zijn eerste en tweede arrestatie.

Met betrekking tot de door verzoeker neergelegde foto's van hem en zijn vader en van zijn overleden vader, kan de Raad slechts in navolging van de bestreden beslissing vaststellen dat hieruit niet kan worden afgeleid dat de persoon op de foto's zijn vader is, noch waar en wanneer de foto's zijn genomen en evenmin in welke omstandigheden de persoon op de foto zou zijn overleden. Er kunnen uit de foto's bijgevolg geen nuttige gegevens afgeleid worden voor de beoordeling van het beschermingsverzoek en deze foto's kunnen dan ook geen ander licht werpen op bovenstaande analyse.

Verzoeker verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud dat zijn broer vermist was (notities PO, p. 9) maar dat hij niet wist of diens verdwijning met verzoekers problemen te maken had (notities PO, p. 23). Verzoeker verklaarde weliswaar tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij maar kort met zijn moeder kan spreken en dat zij zegt dat hij op zichzelf moet focussen, maar dit neemt niet weg dat hij ook verklaarde in contact te staan met zijn paternale oom (notities PO, p. 10). Het komt aan verzoeker toe om de elementen aan te brengen op basis waarvan hij vervolging vreest en de Raad kan slechts vaststellen dat hij zelf aangaf niet te weten of de verdwijning van zijn broer met verzoekers voorgehouden problemen verband hield. Verzoeker stelt ter terechtzitting dat zijn broer ongeveer een maand geleden is omgekomen en dat zijn lichaam werd gevonden en naar een ziekenhuis gebracht. Verzoeker legt ook drie foto's neer van een persoon in een ziekenhuisbed en van een overleden persoon. De Raad kan ook met betrekking tot deze foto's enkel vaststellen dat uit deze foto's niet kan afgeleid worden dat de persoon die erop afgebeeld is, verzoekers broer is en evenmin waar en wanneer deze foto's zijn gemaakt, laat staan de omstandigheden waarin deze persoon overleden is. Verzoeker maakt verder ook niet duidelijk op welke wijze de dood van zijn broer verband houdt met de door hem aangehaalde, maar ongeloofwaardig bevonden feiten en hoe deze een ander licht zouden kunnen werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing. In zoverre verzoeker nog wijst dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met het feit dat het signaal in Afghanistan verre van optimaal is en verzoeker nooit tijd genoeg heeft om tot diepgaandere gesprekken te komen, kan dit bezwaarlijk als een plausibele verklaring gelden voor het gegeven dat hij over kernelementen van zijn relaas, zoals de omstandigheden van de vrijlating van zijn vader na zijn eerste arrestatie en het tijdsverloop tussen zijn eerste en tweede arrestatie geen specifieke informatie kan geven. Verzoeker betwist niet dat hij regelmatig contact heeft met zijn paternale oom zodat niet kan aangenomen worden dat hij hem niet duidelijk zou hebben kunnen maken dat het noodzakelijk was zich niet te beperken tot het *"bevragen van elkaars welzijn"* maar dat hij meer informatie wou verkrijgen over wat er met zijn vader was gebeurd.

Tenslotte stelt de Raad vast dat ook de door hem neergelegde kopie van een brief van de dorpsoudsten (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 1 + vertaling naar het Engels) niet van aard is om de bovenstaande analyse om te buigen. Het document is uitdrukkelijk gericht aan de *"the honorable officials for refugees in Belgium"*, en dus uitdrukkelijk opgesteld met het doel om gebruikt worden in verzoekers asielpcedure. Verder stelt de Raad vast dat in het document wordt verwezen naar het feit dat verzoeker een kapperszaak had in Amla bazaar maar dat verder enkel wordt gesteld dat hij een bedreiging kreeg van de taliban dat indien hij zijn werk niet zou stoppen hij de doodstraf zou krijgen en dat zijn vader eerst verwond werd door de taliban en dat hij daarna zijn leven verloor omwille van deze verwondingen.

Er wordt verder niet verwezen naar specifieke elementen die door verzoeker werden aangehaald zoals zijn werk voor het districtshoofd en de eis om een bom te plaatsen in de auto van het districtshoofd. Verder blijkt uit de vertaling van het document dat bepaalde delen niet leesbaar zijn en dat het document geen datum draagt. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat 'officiële' Afghaanse documenten in en buiten Afghanistan vrij gemakkelijk tegen betaling te verkrijgen zijn en dat niet-overheidsdocumenten zoals de uitkomst van een jirga (raad van ouderen) eveneens op eenvoudige wijze na te maken zijn (COI Focus, *Afghanistan. Corruptie en Documentenfraude*, 14 januari 2021, p. 25 en 28). De Raad stelt vast dat verzoeker de beoordeling van deze brief in de bestreden beslissing volledig ongemoeid laat en besluit dat omwille van bovenstaande inhoudelijke vaststellingen dit document geen ander licht kan werpen op de voorgaande analyse van de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten. De enveloppe waarin de documenten aan verzoeker werd gestuurd bevat geen informatie over de plaats vanwaar deze werd verzonden en bevat verder geen enkele informatie over de door verzoeker ingeroepen vluchtmotieven.

Uit het voorgaande volgt dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat aan verzoeker het voordeel van de twijfel niet kan worden gegund.

Waar verzoeker nog aanvoert dat de commissaris-generaal verzoeker ten onrechte verwijt dat hij de Belgische autoriteiten wou misleiden over zijn leeftijd en dat hij enkel verwees naar de leeftijd die hem werd verteld in Afghanistan stelt de Raad vast dat dit element geen verband houdt met de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten en zijn betoog hierover dan ook geen ander licht werpt op de hoger uiteengezette redenen waarom verzoeker deze vervolgingsfeiten niet aannemelijk maakt.

De Raad stelt wel vast dat uit niets kan blijken dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid onder artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State om een beroep aan te tekenen tegen de beslissing van de Dienst Voogdij en wijst er op dat de beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken. Ook ten aanzien van de Raad staat de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij bijgevolg vast.

Daargelaten de vraag of verzoeker de Belgische asielinstanties trachtte te misleiden met betrekking tot zijn leeftijd, blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat bij verzoeker een leeftijdstest werd uitgevoerd waaruit is gebleken dat met grote wetenschappelijke zekerheid kan worden besloten dat verzoeker *"op datum van 21 april 2022 een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 20, 6 jaar met een standaarddeviatie van 1,5 jaar een goede schatting is"* (Beslissing Dienst Voogdij van 29 april 2022). Deze leeftijdsbepaling van de Dienst Voogdij is een administratieve rechtshandeling. Aan dergelijke rechtshandelingen kleefte het 'privilege du préalable'. Dit principe houdt in dat dergelijke rechtshandelingen overeenstemmen met de wet zolang zij niet vernietigd of ingetrokken werden. *In casu* werd de beslissing van de Dienst Voogdij niet vernietigd of ingetrokken, noch werd er tegen deze beslissing beroep aangetekend bij de Raad van State. Bovendien heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen rechtsmacht om de wettigheid van deze beslissing na te gaan en deze beslissing eventueel te vernietigen. Er kan dus worden geconcludeerd dat de leeftijdsbepaling van de verzoekende partij door de Dienst Voogdij in overeenstemming is met de wet en definitief in het rechtsverkeer aanwezig is. Verzoeker was bijgevolg meerderjarig bij aankomst in België op 15 april 2022 en bij vertrek uit Afghanistan, vermits hij verklaarde ongeveer twee maanden na de machtsovername uit Afghanistan te zijn vertrokken (Verklaring DVZ, vraag 33).

Rekening houdend met het geheel van verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde documenten en beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie over Afghanistan in het rechtsplegingsdossier, besluit de Raad dat verzoeker de door hem aangevoerde vervolgingsfeiten en de daaruit voortvloeiende problemen met de taliban niet aannemelijk maakt omdat zijn verklaringen hierover om de hierboven uiteengezette redenen niet geloofwaardig zijn.

Volledigheidshalve stelt de Raad nog vast dat verzoeker verklaarde dat hij ongeveer twee maanden na de machtsovername Afghanistan verliet en geen gewag maakt van specifieke problemen die hij met de taliban machthebbers zou hebben gehad louter omwille van het feit dat hij een kapper is en met zijn vader een kapperszaak uitbaatte. Hierboven werd er reeds op gewezen dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de beweerde dood van zijn vader te maken zou hebben met de door hem aangehaalde maar ongeloofwaardig bevonden problemen met de taliban, en evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat hij als kapper voor het districtshuis werkte. Hoewel de taliban in sommige provincies kappers hebben verboden baarden te scheren (EUAA, *Country Guidance Afghanistan*, January 2023, p. 75) en dit beroep in individuele gevallen een risico-bepalende factor kan zijn bij de beoordeling van het

vervolgingsrisico omwille van (gepercipieerde) verwestering, kan uit de beschikbare landeninformatie niet blijken dat voor elke persoon die in het verleden het beroep van kapper uitoefende, actueel louter omwille van deze activiteit in het verleden een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Het algemene betoog van verzoekers advocaat ter terechtzitting hierover doet niet anders besluiten.

5.3. Verzoeker beroept zich in het verzoekschrift op zijn vrees voor vervolging omwille van een toegeschreven verwestering. Hij verwijst daarbij naar algemene landenrapporten en zijn verblijf in België sinds april 2022.

5.3.1. Beschermingsverzoeken gebaseerd op (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding in het buitenland kunnen verband houden met de vervolgingsgronden politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Het begrip ‘politieke overtuiging’ houdt onder meer in dat de verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met potentiële actoren van vervolging en hun beleid of methoden, zonder dat de verzoeker zich in zijn handelen noodzakelijkerwijs door deze overtuigingen, gedachten of meningen moet hebben laten leiden (artikel 48/3 § 4, e) van de Vreemdelingenwet). Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat het begrip ‘politieke overtuiging’ ruim moet worden uitgelegd en, geïnterpreteerd in het licht van artikel 11 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, elke opvatting, gedachte of mening omvat die, zonder noodzakelijkerwijs rechtstreeks en onmiddellijk politiek van aard te zijn, tot uiting komt in een handelen of nalaten dat door actoren van vervolging zo wordt opgevat dat het zich op een aangelegenheid die verband houdt met die actoren of hun beleid en/of hun methoden en een uiting van oppositie of verzet daartegen vormt. De nadruk wordt gelegd op de perceptie van de politieke aard ervan door de actoren van vervolging en niet op de persoonlijke motieven van de verzoeker (HvJ, C-280/21, *Migracijos departamentas*, 12 januari 2023, punten 26, 32). Verder kan volgens het Hof een opvatting, gedachte of mening van een verzoeker die nog niet negatief in de belangstelling heeft gestaan van potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst reeds onder dit begrip vallen indien deze verzoeker verklaart die opvatting, gedachte of mening te hebben of te uiten. Bij de beoordeling of de vrees van een verzoeker voor vervolging wegens zijn politieke overtuiging gegrond is, moet volgens het Hof rekening worden gehouden met het feit dat die overtuiging – vanwege de mate waarin deze wordt geuit of eventueel door die verzoeker verrichte activiteiten om die overtuiging te promoten – de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging in het land van herkomst van de verzoeker heeft gewekt of kan wekken. De sterkte van de politieke overtuiging die de verzoeker stelt te hebben en de eventueel verrichte activiteiten om deze overtuiging te promoten spelen een rol bij de beoordeling van dit risico. Het is volgens het Hof echter niet vereist dat de betrokken overtuiging zo diepgeworteld is bij de verzoeker dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het uiten ervan niet achterwege zou kunnen laten en zo het risico loopt slachtoffer te worden van daden van vervolging in de zin van artikel 9 van die richtlijn. Een verzoeker wiens politieke overtuiging niet fundamenteel of diepgeworteld is kan immers ook worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens *“enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land”* (HvJ, C-151/22, S, *A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR)*, 21 september 2023, punten 36-37 en 46, 49).

Het begrip ‘godsdienst’ omvat onder meer theïstische, niet-theïstische en atheïstische geloofsovertuigingen, het deelnemen aan of het zich onthouden van formele erediensten in de particuliere of openbare sfeer, hetzij alleen of in gemeenschap met anderen, andere religieuze activiteiten of uitingen, dan wel vormen van persoonlijk of gemeenschappelijk gedrag die op een godsdienstige overtuiging zijn gebaseerd of daardoor worden bepaald (48/3, § 4, b) van de Vreemdelingenwet). Ook aan dit begrip moet volgens het Hof een ruime uitlegging worden gegeven door al zijn bestanddelen in aanmerking te nemen, ongeacht of die openbaar of privé, gemeenschappelijk of individueel zijn (zie HvJ, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, 5 september 2012, punt 63 en HvJ C-56/17, *Bahtiyar Fathi/Predsdatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite*, 4 oktober 2018, pt. 78). Het begrip godsdienst, geïnterpreteerd in het licht van artikel 10 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie kan zowel het *forum internum* – dit is het feit een overtuiging te hebben – als het *forum externum* – dat wil zeggen de belijdenis in het openbaar van de godsdienstige overtuiging – omvatten, aangezien godsdienst op één van beide manieren kan worden uitgedrukt (zie in die zin arresten HvJ, C-426/16, *Liga van Moskeeën en Islamitische Organisaties Provincie Antwerpen e.a.*, 29 mei 2018, punt 44, en HvJ, C-25/17, *Tietosuojavaltuutettu in tegenwoordigheid van: Jehovan todistajat – uskonnollinen yhdyskunta*, 10 juli

2018, punt 47 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Het begrip omvat zowel persoonlijk als gemeenschappelijk gedrag “*dat iemand als noodzakelijk voor zichzelf acht, namelijk gedrag dat „op een godsdienstige overtuiging [is] gebaseerd”, of dat door de geloofsleer wordt voorgeschreven, meer in het bijzonder gedrag dat door een „godsdienstige overtuiging [...] [wordt] bepaald*” (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 71). Het Hof heeft daarbij ook gesteld dat handelingen die bijzonder belangrijk zijn voor de betrokkene om zijn godsdienstige identiteit te bewaren, een relevante factor vormt bij de beoordeling van het gevaar waaraan de verzoeker wegens zijn godsdienst in zijn land van herkomst zal worden blootgesteld (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 70). De vervolgingsvrees is gegrond wanneer in redelijkheid kan worden aangenomen dat de verzoeker bij terugkeer in zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar van vervolging. Daarbij mag van de verzoeker niet worden verwacht dat hij van deze godsdienstige handelingen afziet (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 80).

Inzake de vervolgingsgrond ‘behoren tot een specifieke sociale groep’ oordeelde het Hof dat een groep geacht moet worden een specifieke sociale groep te vormen als met name aan twee cumulatieve voorwaarden is voldaan: (1) de leden van de groep moeten een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet kan worden gewijzigd, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven en (2) deze groep moet in het betrokken derde land een eigen identiteit hebben, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, *X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel*, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova en Ahmedbekov*, punt 89). Het Hof heeft ook benadrukt dat enkel met betrekking tot deze vervolgingsgrond in artikel 10, lid 1 onder d) van de Kwalificatierichtlijn sprake is van een voor de identiteit of morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel kenmerk of geloof dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven (HvJ, *S, A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie*, punt 34).

Voorts heeft het Hof aangegeven dat een uitputtend en grondig onderzoek moet gebeuren van alle relevante omstandigheden met betrekking tot de specifieke persoonlijke situatie van de verzoeker en van de meer algemene context in zijn land van herkomst, met name wat de politieke, juridische, gerechtelijke, historische en sociaal-culturele aspecten ervan betreft, teneinde vast te stellen of die verzoeker een gegronde vrees heeft om persoonlijk te worden vervolgd wegens zijn politieke overtuiging, en met name wegens enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst (HvJ, C-151/22, 21 september 2023, punt 45). Er kan, gelet op de rechtspraak van het Hof inzake het begrip godsdienstige overtuiging en het belang van objectieve landeninformatie bij de beoordeling van beschermingsverzoeken (HvJ, C-756/21, *X tegen International Protection Appeals Tribunal, Minister for Justice and Equality, Ireland, Attorney General*, 29 juni 2023, punten 48-50 en 54-55) redelijkerwijze worden aangenomen dat dergelijk grondig onderzoek *mutatis mutandis* ook vereist is in het kader van een vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

5.3.2. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht,

en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "*Afghanistan security situation*", August 2022, p. 29-31 en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022, p. 45-48 en EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, "*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*" van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en '*hudud*'- en '*qisas*'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft 'zina'— d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation", August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-oppperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad-hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24 en EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, "Algemeen Ambtsbericht

Afghanistan", p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, *Afghanistan, "Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "*geloofsethiek en denkwijze*" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 53-55; *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *"Afghanistan: targeting of individuals"*, August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als "*verwesterd*" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "*verraders*" of "*ongelovigen*".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA

"Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 51, EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen *"die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden"*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die *"verwesterd"* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van *'zina'* kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA *"Country Guidance"* wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA *"Country guidance: Afghanistan"*, January 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van de commissaris-generaal doet niet anders besluiten.

In casu werd hierboven reeds vastgesteld dat verzoeker reeds meerderjarig was toen hij uit Afghanistan vertrok en minstens 19 jaar oud was toen hij in België is aangekomen. Uit de documenten met betrekking tot zijn tewerkstelling neergelegd door middel van zijn aanvullende nota en zijn toelichting ter terechtzitting blijkt dat verzoeker werkt in een bedrijf dat lijkkasten maakt en dat hij volgens zijn werkgever een betrouwbare, stipte collega is die correct is in de omgang met zijn collega's en leidinggevend. Hieruit kan als dusdanig niet blijken dat er bij hem sprake is van verwestering of normoverschrijding in de zin dat hij zich de in België en Europa heersende normen en waarden heeft eigen gemaakt. Er kan niet uit worden afgeleid dat hij een opvatting, gedachte of mening heeft die een uiting is van oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of zijn omgeving in zijn regio van herkomst, een afwijkende religieuze overtuiging heeft of tot een specifieke sociale groep behoort. Verzoeker toont dit evenmin aan met zijn algemeen betoog in het verzoekschrift dat hij zich niet meer volledig houdt aan de islamitische waarden en normen, wat hij overigens ook op geen enkele wijze staft. Met dergelijk algemeen betoog en de stukken toegevoegd aan zijn aanvullende nota maakt hij evenmin concreet aannemelijk dat hem dergelijke gedachte, opvatting of mening of religieuze overtuiging kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap in zijn regio van herkomst op basis van zijn activiteiten hier. Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat verzoeker in België naar school is gegaan, kan de Raad slechts vaststellen dat hiervan geen enkel stuk wordt neergelegd.

De Raad wijst er op dat het aan de verzoeker toekomt om zijn vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering te concretiseren en kan slechts vaststellen dat hij daar op basis van de door hem aangereikte elementen niet in slaagt.

Wat betreft zijn betoog in het verzoekschrift over het leven onder het taliban-bewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) concreet aannemelijk moet worden gemaakt. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en lijfstraffen, willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, en het beleid van de taliban onvoorspelbaar kan zijn maar niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of als ernstige schade. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van de verzoeker naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn geval sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade.

Verder stelt de Raad vast dat uit het voorgaande is gebleken dat hij geen geloofwaardige problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan heeft aannemelijk gemaakt zodat hij evenmin aannemelijk maakt dat hij omwille van problemen uit het verleden in de negatieve aandacht van de taliban zal komen te staan in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst. Hierboven werd reeds vastgesteld dat verzoeker twee maanden na de machtsovername vertrok en geen melding maakte van geloofwaardige problemen omwille van het feit dat hij een kapper was voor de machtsovername en dat hij evenmin de problemen van zijn vader naar aanleiding van het heropenen van zijn kapperszaak aannemelijk maakte. *In casu* maakt verzoeker bijgevolg niet aannemelijk dat zijn activiteiten als kapper in het verleden voor hem het risico verhogen dat hij in geval van terugkeer in de negatieve aandacht van de taliban komt.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet concreet aannemelijk dat hij omwille van zijn verblijf in België in geval van terugkeer als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden.

5.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin is aangetoond dat hij, in geval van terugkeer vervolging riskeert omwille van een (toegeschreven) verwestering op basis van zijn verblijf in het buitenland.

6.3. In zoverre verzoeker zich beroept op de verslechterde humanitaire situatie in Afghanistan na 15 augustus 2021, wijst de Raad er op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG (heden de Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet worden voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend worden voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel,

aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Verzoeker brengt geen elementen aan die anders doen besluiten.

Dat de humanitaire en socio-economische omstandigheden in Afghanistan precair zijn en verslechterd zijn na de machtsovername wordt niet betwist. Door louter te citeren uit landenrapporten met betrekking tot de precaire humanitaire situatie in Afghanistan en te wijzen op het feit dat veel landen hun sancties en beperkingen inzake donorhulp behouden, toont verzoeker geenszins aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

6.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjsher en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Voor de eerste helft van 2023 wordt gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. De capaciteiten van ISKP worden als verminderd en beperkt omschreven. ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA, "Country Guidance Afghanistan", Januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, COI Query Afghanistan, November 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA "Afghanistan: Country Focus", December 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, "Afghanistan: Country Focus", December 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 34).

ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA "Afghanistan: Country Focus", December 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit kan blijken dat bovenstaande analyse niet langer accuraat zou zijn. De UNHCR “*Guidance Note*” van februari 2023 en het rapport van de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties van 27 februari 2023, maken melding van een stijging van het aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers eind 2022 in vergelijking met dezelfde periode in het jaar 2021, maar met deze cijfers werd rekening gehouden in bovenstaande analyse die is gebaseerd op de recentere landeninformatie bijgebracht in de aanvullende nota van de commissaris-generaal, waaronder EU AA rapport van december 2023 en het UNAMA rapport van juni 2023. In zoverre verzoeker betoogt in het verzoekschrift dat verzoeker door zijn loutere aanwezigheid in Afghanistan een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt dit niet uit de door verzoeker geciteerde bronnen en kan dit niet worden bijgetreden.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het willekeurig geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat verzoeker, wanneer hij terugkeert naar deze regio, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid als gevolg van dit geweld in het kader van het gewapend conflict in Nangarhar.

Verzoeker doet geen dergelijke persoonlijke omstandigheden gelden, noch kunnen dergelijke omstandigheden blijken uit het rechtsplegingsdossier.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

7. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashai machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

In casu dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Hij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend vierentwintig door:

K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET